

mester skulde give sig til at sentere over og undersøge Gyldigheden af Fogedforbud, naar Fogden kom og begærede hans Bistand. Det er en god Regel for Politimestre og administrative Embedsmænd, men det er ikke nogen god Teori for os andre, der mene, at i de judicielle Dekreter, i Domstolene have vi det bedste Værn for vore Rettigheder og vor Frihed. Derfor er det ogsaa betegnende, at den Opfattelse, som den ærede Justitsminister har gjort gældende, støttes kun af administrative Embedsmænd her i Salen.

Jeg maa maaske slutte med at sige, at det i ethvert civiliseret Samsfund, som har det mindste Krav paa at have frie Institutioner, bør være en fastslaaet Sætning, at Domme og judicielle Dekreter skulle respekteres og det af høje og lave, af Kongen og Ministrene, af alle lige ned til det laveste Fattiglem. Dette, at Domme, Domstolenes Dekreter skulle respekteres, det er en særlig konservativ Grundsætning for et Samsfund, og derfor tror jeg, at det er en Sætning, som specielt dette høje Ting vil give mig Ret i bør opretholdes. Det er den bedste Garanti baade for Lovene og for Borgernes Rettigheder, og begynder man at røkke ved Respekten for Domstolene og de judicielle Dekreter, saa er man godt i Færd med at være inde paa en revolutionær Tankegang, og det er mig ganske ligegyldigt, om denne Disrespekt for Domme og judicielle Dekreter kommer fra Arbejderkredse eller fra en Minister, jeg vil til enhver Tid staa op imod den. Nu kan det jo være, at den ærede Minister vil sige, at det er for stærke Farver, jeg maler med. Jeg anerkender, at den ærede Justitsminister og den ærede Trafikminister vistnok have gjort deres bedste for at saa Sagen forlig. Jeg dvælede allerede i Gaar herved, og jeg kunde saa godt forstaa, at den ærede Minister gerne vilde have den Sag forlig, selv om det skulde koste Statskassen mange Penge. Jeg for mit Vedkommende skal saamænd ikke græde over de 20,000 Kr. pr. Td. Land, som ere blevne udgivne; de ere vel udgivne, naar man derved kunde undgaa, at en Sag som denne blev drevet paa Spidsen. Jeg anerkender, at de ærede Ministre og ogsaa Kjøbenhavns Begravelsesvæsen ikke have villet drive en Konflikt som denne paa Spidsen. Efter at nu Hidsigheden fra i Sommer med Forbud, Skrivelser og Politimester har lagt sig, og Sagen er kommen ind i den rolige Forhandlings Spor, saaledes at det er endt med et Forlig, tror jeg at kunne sige, at hvad der er sket, giver mig og vistnok ogsaa det høje Ting Grund til at forvente, at det, at et Retsdecret uden videre bliver fejlet til

Side, er noget, som ikke vil gentage sig i Fremtiden.

SVAR: Den foregaaende Debat har jo, saa vidt jeg ser, ikke noget praktisk Maal; det er en Debat om teoretiske Emner, som efter Forespørgerens eget Udsagn ikke skal føre til nogen Beslutning her i Salen. Jeg vilde derfor saa meget mindre paa ny fremdrage, hvad der er blevet sagt fra anden Side, der som jeg ikke havde en Frygt for, at der i Tidens Løb kunde komme et vist praktisk Udbytte af Debatten i den gale Retning, nemlig for saa vidt som den kunde komme til at lægge Hindringer i Vejen for, vække en Stemning imod den Lovordning med Hensyn til Spørgsmaalet om de retslige Forbud, som vi vel en Gang naa til, naar Proceskommissionens Arbejde kommer til at foreligge. Jeg vil derfor netop straks fremhæve det egentlige, det ny, jeg har at sige, — og jeg vil vogte mig for Gentagelser — og det er, at den Sætning, at der ikke kan nedlægges Forbud imod offentlige Myndigheders Handlinger, og at disse ikke derved kunne hindres i at handle, ikke først er opstillet af Professor Deuncker som et Postulat. Den er for det første ikke opstillet af ham „som et Postulat“; thi den er begrundet ved en Henvisning, ikke just til Ordene i Grundlovens § 72, men til Grundsætningen i § 72. Men længe for det nævnte Skrift udtom — og det er maaske det eneste i vor Litteratur, som særlig behandler dette Spørgsmaal — er den samme Sætning udtalt i den norske Retslitteratur, — og Retslitteraturen er jo fælles for Norge og Danmark — nemlig af Schweigaard, og længe før Professor Deuncker udtalte den nævnte Sætning, er den opstillet i de mest klare og udtrykkelige Ord i det af Proceskommissionen af 1875 afgivne Lovforslag, og den er udførlig motiveret i dette Lovforslag, som har foreligget for Rigsdagen. Den første Paragraf i den Afdeling af dette Lovforslag, som handler om Forbud, udtaler dette: „Ved Forbud, foretaget af Fogden, kan der gives en eller flere bestemte private Personer embedsmæssig Paalæg om at undlade Handlinger eller Foretagender, som stride imod Forbudskrevirentens Ret, og som de paagældende ifølge deraf, selv uden Forbudet, vilde være uberettigede til at foretage“. Og det, der den Gang opstilledes af Proceskommissionen, opstilledes ikke paa nogen Maade som noget nyt, men som noget, der var aldeles stemmende med, hvad Proceskommissionen opfattede som gældende og altsaa ogsaa nu gældende Ret. Og i Motiverne for denne